

ಯಾರೂ ಕೆಟ್ಟಲ್ಲ. ಯಾವುದೇ ಕೆಲಸ ಆಗಲಿ,
ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಮಾಡಿದರೆ ಸಾಕು'
ಎಂದು ಮುದ್ದಜ್ಜ
ತಿಳಿ ಹೇಳಿದ ರೂ
ಮಗ ಕೇಳಿರಲಿಲ್ಲ.

' ನೀ ನು

ಓಬಿರಾಯನ ಕಾಲದ

ಪುರಾಣ ಹೇಳಬ್ಯಾಡ.

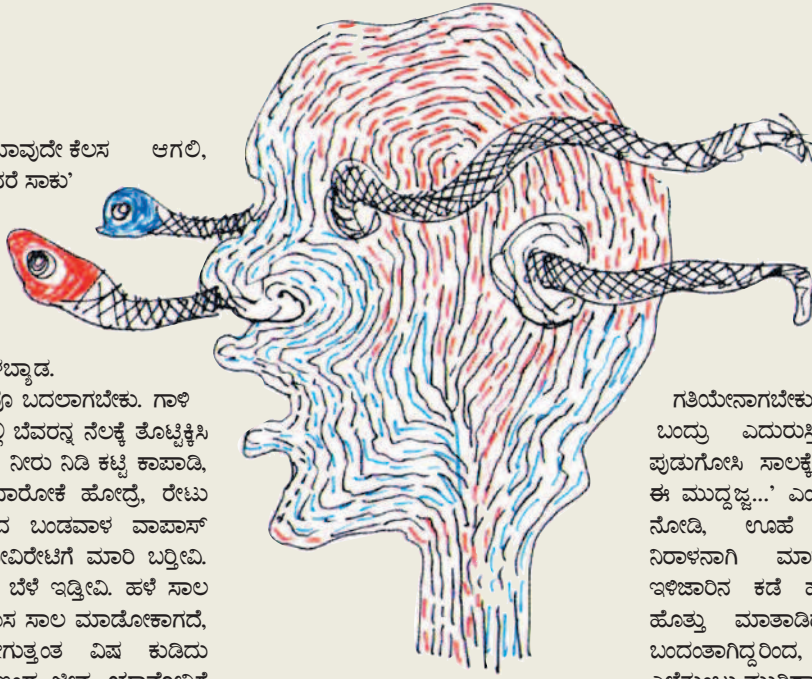
ಕಾಲಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ನಾವೂ ಬದಲಾಗಬೇಕು. ಗಾಳಿ
ಮಳೆ ಅಮ್ಮ, ಬಿಸಿಲಲ್ಲಿ ಬೆವರನ್ನ ನೆಲಕ್ಕೆ ತೊಟ್ಟಿಕ್ಕಿಸಿ
ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಉತ್ತಿಬಿತ್ತಿ, ನೀರು ನಿಡಿ ಕಟ್ಟಿ ಕಾಪಾಡಿ,
ಕೊಯ್ಲು ಮಾಡಿ ಮಾರೋಕೆ ಹೋದ್ರೆ, ರೇಟು
ಇಳಿದಿರತ್ತವೆ. ಹಾಕಿದ ಬಂಡವಾಳ ವಾಪಾಸ್
ಬಂದ್ರೆ ಸಾಕಂತೆ ಸೋವಿರೇಟಿಗೆ ಮಾರಿ ಬ್ರದ್ರಿವಿ.
ಮತ್ತೆ ಸಾಲ ಮಾಡಿ ಬೆಳೆ ಇಡ್ಡಿವಿ. ಹಳೆ ಸಾಲ
ತೀರೋಕಾಗದೆ, ಹೊಸ ಸಾಲ ಮಾಡೋಕಾಗದೆ,
ಮರ್ಯಾದೆ ಹೋಗುತ್ತಂತ ವಿಷ ಕುಡಿದು
ಸಾಯುತ್ತಾ ಇದಿವಿ. ಇಂಥ ಜೀವ್ನ ಯಾವೋನಿಗೆ
ಬೇಕಪ್ಪು?' ಅಂತೇಳಿ ಮಗ ತಂದೆ ಹತ್ತಿರ ವಾದ
ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ.

'ತಿಳಿದಂಥವನು ನೀನೇ ಹಿಂಗಂದ್ರೆ ಯಂಗ್ಗೆ
ಮೋಹನ? ಎಲ್ಲು ದುಡ್ಡಿನಾಸೆಗೋಸ್ಕರ ಹೊಲ
ಮಾರುತ್ತಾ ಹೋದ್ರೆ ಉಂಬಾಕೇನೂ ಮಾಡ್ಡಿರ?'
ಮುದ್ದಜ್ಜ ಅಸಹಾಯಕನಾಗಿ ಕೇಳಿದ.

'ಎಲ್ಲರಿಗಾಗಿದ್ದು ನಮಗಾಗುತ್ತೆ! ಇಲ್ಲಾಂದ್ರೆ
ನಿಲ್ಲುಸಿ. ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡೋದನ್ನ ಎಲ್ಲೂ
ನಿಲ್ಲುಸಿ. ರೈತರು ಬೆಳೆದ ಬೆಳೆಗೆ ರೈತನೇ ಒಂದು
ರೇಟು ಫಿಕ್ಸ್ ಮಾಡೋ ಕಾಲ ಬರೋವರೆಗೂ
ನೆಗಿಲೂಡೋದ್ಧ ನಿಲ್ಲುಸಿ. ಸೇದಿದರೆ ಹೊಗೆ
ಬರೂ ಬೀಡಿ ಸಿಗರೇಟಿಗೂ ಫಿಕ್ಸ್ ರೇಟಿರುವಾಗ,
ಜೀವಪೋಷಕ ಆಹಾರ ಬೆಳೆಯೊ ರೈತರ ಬೆಳೆಗೆ
ಯಾಕೆ ಫಿಕ್ಸ್ ರೇಟಿಲ್ಲ?' ಎಂದು ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ
ಕೇಳಿದ ಮಗನ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಮುದ್ದಜ್ಜ ಉತ್ತರಕ್ಕಾಗಿ
ತಡಕಾಡುವಂತಾಗಿತ್ತು.

'ವ್ಯವಸಾಯ ನೀ ಸಾಯ, ನಿನ್ನ ಮನೆ ಮಕ್ಕಳು
ಸಾಯ ಅಂತೇಳಿ, ಸಾದತ್ತಿನಂತೆ ದುಡಿಯೋದೊಂದೆ
ನಮಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ನೀನು ಕೇಳೊದರಲ್ಲೂ ನ್ಯಾಯ
ಇದೆ. ಆದರೆ ನೆಗಡಿ ಆಗಿದೆಯೆಂದು ಸಿಂಬಳದ
ಮೇಲಿನ ಸಿಟ್ಟಿಗೆ ಮೂಗು ಕೊಯ್ಯಾಕೊಂಡ್ರೆ, ನೆಗಡಿ
ನಿಲ್ಲುತ್ತೇನೋ?' ಎಂದು ಮಗನಿಗೆ ಮರು ಪ್ರಶ್ನೆ
ಹಾಕಿದ ಅಪ್ಪನಿಗೆ ಯಾವ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಯೂ ನೀಡದೆ
ಕೋಪ ಕನಿಕರದಿಂದ ನೋಡುತ್ತಾ ಹೋಗುವ
ಮಗನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು
ಮುದ್ದಜ್ಜ ಎಣೆಗಾಡುತ್ತಿದ್ದ.

'ಓ... ಮುದ್ದಜ್ಜ... ಒಬ್ಬೆ ಕುಕ್ಕಂಡು ಏನು
ಯೋಚ್ಚೆ ಮಾಡ್ಡಿದಿಯೆ? ದೇವರಿಗೆ ಹೋದವರು
ಬಂದ್ರು. ಪ್ರಸಾದ ತಕವಂತೆ ಬಾ' ಅಂತೇಳಿ
ಬಂಡೆ ಬಸಣ್ಣ ಕೂಗಿ ಕರೆದಾಗ, ಯೋಚನೆಯ
ಮಡುವಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಮುದ್ದಜ್ಜ ಎಚ್ಚೆತ್ತ. 'ಬಂದೆ
ನಡೀರಿ' ಎಂಬಂತೆ ಕೈ ಸನ್ನೆ ಮಾಡಿದ. ಬಹಳ
ಹೊತ್ತಿನಿಂದ ಹೊಂಗೆಮರದಡಿಯಲ್ಲಿ ಕೆತ್ತಿ
ನಿಲ್ಲಿಸಿದ ಕಲ್ಲಿನ ಹಾಗೆ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಮುದ್ದಜ್ಜನನ್ನು

'ಅಂಥ ಲಂಸೋಡಿ

ಕೆಲ್ಲ ನಾನುಕ್ಕ್

ಮಾಡ್ಡಿ? ಸಾಲ

ಇದ್ರೆ, ಇವತ್ತಲ್ಲ

ನಾಳೆ ತೀರುತ್ತೀವಿ.

ಅದು ಬಿಟ್ಟು ಇಸ

ಕುಡುದ್ರೆ, ನಮ್ಮನ್ನೆ

ನಂ ಬಿ ಕೊಂಡಿ ರೋ ರ

ಗತಿಯೇನಾಗಬೇಕು? ಏನೇ ಸಮಸ್ಯೆ

ಬಂದ್ರು ಎದುರುಸ್ತೀನೆ ಹೊರ್ದು, ಅಂಥ

ಪುಡುಗೋಸಿ ಸಾಲಕ್ಕೆಲ್ಲ ಹೆದರೋನಲ್ಲ ಬಿಡು

ಈ ಮುದ್ದಜ್ಜ...' ಎಂದು ಕಸಾಕ್ಷಿ ಮಾತಾಡಿದ್ದು

ನೋಡಿ, ಊಹೆ ಹುಸಿಯಾದ ಖುಷಿಗೆ

ನಿರಾಳನಾಗಿ ಮಾತು ಲೋಕಾಭಿರಾಮದ

ಇಳಿಜಾರಿನ ಕಡೆ ಹೊರಳಿಕೊಂಡಿತು. ಬಹಳ

ಹೊತ್ತು ಮಾತಾಡಿದ್ದರಿಂದ ಅಡಿಕೆಲೆ ಚಟ

ಬಂದಂತಾಗಿದ್ದರಿಂದ, ಅಡಿಕೆ ಮೇಲಿನ ದೂಳೂಡಿ,

ಎಲೆತುಂಬು ಮುಂದಾಕಿ ಸುಣ್ಣ ಹಚ್ಚಿದ ಮಾರಜ್ಜ.

'ಒಂಡು ತಡವಿಗೆ ಹೊಗೆಸೊಪ್ಪು ಕೊಡು ಮಾವ'

ಅಂತೇಳಿ ಮುದ್ದಜ್ಜನ ಮುಂದೆ ಕುಕ್ಕರಗಾಲಲ್ಲಿ

ಕುಂತಿದ್ದವನು ಬೊಗಸೆಯೊಡ್ಡಿದ. ಕಿರುಬೆರಳಿನ

ಗಾತ್ರದ ಘಾಟಾದ ಹೊಗೆಸೊಪ್ಪು ನೀಡಿದ

ಮುದ್ದಜ್ಜ, 'ದೇವರು ಕಣ್ಣು ಬಿಟ್ಟಿಂಗಿ ಕಾಣ್ತಾನೆ

ಕಾಣೊ ಮಾರ, ವಾತಾವರಣ ಬದಲಾಗ್ತು ಬಂತು'

ಎಂದು ಹೇಳಿದ.

ಒಂದು ಸಲ ತಲೆಯೆತ್ತಿ ನೋಡಿದ ಮಾರಜ್ಜ,

'ಗಟ್ಟಿಮೋಡಗಳು ದುಂಡುಗಾಂಗೆ ಕಾಣ್ತಾವೆ

ಮಾವ, ಗಮ್ಮ ನೋಡಿದ್ರೆ ಗಡರಿಸಿಕೊಂಡು ಉಲ್ಲ

ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಿದೆ. ಗಾಳಿ ಸಮೇತ ತಟ್ಟೊಟ್ಟ ನಿಂತೆ.

ಇನ್ನೇನು ಈಚ್ಚಾಗ ಮಳೆ ಬಂದ್ರು ಬರಬಾದು'

ಎಂದು ಹೇಳಿದ ಮಾರಜ್ಜನ ಮುಖದಲ್ಲೂ

ಮಂದಹಾಸ ಮೂಡಿತು.

'ದೇವರೊಂದು ಕಣ್ಣು ಬಿಟ್ಟೆ ಅದೇಲ್ಲಾವು

ಮಾರ, ನಿನ್ನ ಬಾಯಿ ಹರಕೆಯಿಂದ ಮಳೆಯೊಂದು

ಬಂದ್ರೆ ಸಾಕು ಕಣೊ, ಯಂಗೊ ಈ ಸಲ ಗಡ್ಡತ್ತಿ

ಬಿಡ್ಡಿವಿ' ಅಂತ ಮುದ್ದಜ್ಜನೂ ಆಶಾವಾದದಿಂದ

ಹೇಳಿದ. ನೋಡ ನೋಡುತ್ತಲೆ ಮೋಡಗಳು

ದಟ್ಟಿಸಿತೊಡಗಿದವು. ದೂರದಲ್ಲೆಲ್ಲೂ

ಮಳೆಯಾಗಿರುವುದನ್ನ ತಂಗಾಳಿ ಸಾಕ್ಷಿ

ಹೇಳುವಂತಿತ್ತು.

'ಗಾಳಿ ಮಳೆ ಎದ್ದೇ ಬಿಡ್ಡು ಮಾವ. ಜಲ್ಲಿ

ಹೋಗಾನ ನಡಿ' ಅಂತೇಳಿ ಮಾರಜ್ಜ ಮತ್ತುಗಳನ್ನ

ಹೊಡಕೊಂಡು ಬರಲು ಓಡಿಹೋದ. ಬೀಳಾಗೆ

ಬೀಡು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದ ಜನವೆಲ್ಲ ಮಳೆ ಮೋಡ

ಆಗಿದ್ದನ್ನು ನೋಡಿ ಆ ಖುಷಿಗೆ ತಡಕಣಕಾಗದೆ

ಫಳೆನ ಕೇಕೆ ಹಾಕುತ್ತಾ, ಅದಾಗದಿಯಿಂದ

ಸಾಮಾನು ಸರಂಜಾಮುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಗಂಟುಮೂಟೆ

ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು, ನೀರು ತಾಕಿದ ಇರುವುಗಳಂತೆ

ಜನರೆಲ್ಲ ಊರ ಕಡೆ ಓಡತೊಡಗಿದರು. ಮುದ್ದಜ್ಜ

ಮಾತ್ರ, ಮೆರವಣಿಗೆ ಹೊರಟ ಮಣ್ಣಿನ ವಾಸನೆಗೆ

ಮನಸೋತ ಖುಷಿಗೆ ಪುಳಕಗೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಮನೆಕಡೆ

ಸಾವಧಾನದ ಹೆಜ್ಜೆ ಹಾಕತೊಡಗಿದ.

ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸಿ: feedback@sudha.co.in